

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Germano. 291.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ostendit, quòd ne fratris quidem, gratia & favore ductus, ad sacerdotij dignitatem obtulerit (nam qui eos, qui ex ipsius lumbis exorti fuerant, huiusmodi honore afficiendos duxerat, verùm naturæ vim, ac velut tyrannidem superauerat, haudquaquam profectò favore adductus fuisset, vt fratrem sacerdotij corona redimeret) sed diuinis oraculis obsequens. Ob eamque causam, qui aduersus eum rabido animo impetum fecerant, ac non diuino suffragio, sed priuato animi iudicio fratrem ab eo sacerdotem designatum fuisse arbitrabantur, nouas & inusitatas pœnas penderunt. Hi enim partim dehiscente terra absorpti sunt, partim cœlestis ignis ardore conflagrarunt.

Charemoni Diacono. 290.

Et si Eusebius, quemadmodum ad me scripsisti, fœdus cum vitio feriens, virtuti bellum infert, atque celeriter ex calumnia ad struendas insidias adducitur, promptèq; suspicionibus parum consentaneis fidem adhibet: ac præterea in his quidem, qui deliquerunt, supplicio afficiendis acerbū & inexorabilem, in his autem, qui aliquid ex virtute gerunt, remunerandis pigerrimum se præbet: minimè tamen æquum est ipsum à te fuggillari, qui eadem, quæ ipse, vt rumor est, ne dicam grauiora, perpetras. Aut enim ab huiusmodi flagitiis abstine: aut eos, qui ea committunt, ne fuggilla. Quanquam fortasse hoc ipsi meritò accidit, quòd cum te, cum talis esses, diaconū creauerit, ac proinde vim numinis vlticè minimè fugerit. Nam qui Ecclesiasticis functionibus oclusum os, contra quàm oportebat, aperuit, aduersus seipsum, vt apparet, aperuit: & qui se effrœnatam linguam aduersus probos instruere arbitrabatur, eam aduersus seipsum armauit.

Germano. 291.

Qui voluptates, quas multi expugnari minimè posse existimât, per temperantiam

τὸ πρῶτον ἐκείνων τὸ ὄραμα τὸν λάμ-
πρῶς ἔδειξε, μηδὲ τὸν ἀδελφόν, καί
εἰς εἰς τὴν ἱερωσύνην ἀφελῆσθαι
ναί. ὁ γὰρ τὸς ἐκ τῆς λαογόνου αὐτῶν
φύσεως μὴ ἀξιώσας τοιαύτης τιμῆς,
ἀλλὰ ἀειγνώμονος τῆς φύσεως τυ-
ραννίδος, οὐκ ἂν τὸν ἀδελφὸν χεῖρι
τῆς ἱερωσύνης ἐπείρασεν, ἀλλὰ χεῖ-
ραὶς χειροποιεῖ. διὸ καὶ οἱ κατ' αὐτῶν
ἑπιλυτήσαστες, καὶ νομίσαστες ἔγει-
νήσθω, ἀλλὰ κρισίφ λογισμῶν οἰκεία
καχειροτονησέναι τὸ ἑμαρτήμονα, δικαί-
αθήτως ἔδοσαν. τὸς μὲν γὰρ ἡ γῆ χει-
ρὸν κατέπιεν, οἱ δὲ πυρὸς αἴθερος ἔρ-
γον ἐγένοντο.

Χαιρήμονι Διάκονο. σί.

Εἰ καὶ Εὐσέβιος, ὡς γέγραπται, τῆ
κακίᾳ ἀπειθῆναι, τῆ ἀρετῇ πολεμεῖ,
ὅστις μὲν ἂν ἐκ ἀβουλήσ εἰς ἑπιβου-
λάς ἐπαθῆναι. ἀπὸ χειρὸς δὲ ἑπι-
νοίας μὴ ἀποποιήσασθαι ἑαυτὸν πρὸς
ἑαυτῶν. καὶ ἐν μὲν τοῖς ἑπιπυμίοις τῶν
ἡμαρτησῶν ἀποζητήσαστες, ἐν δὲ ταῖς
ἀμοιβαῖς τῆς κατ' ὄραμα τὸν ἀδελφόν
τατος, ἀλλ' οὐδὲ γὰρ αὐτὸς οὐκ ἂν εἴη
διχῶς οὐκ εἶναι κομωδῆν, ὅτι αὐτῶν
αὐτῶν, ὡς φασίν, ἵνα μὴ λέγω ἀγα-
λέωπρα πλημμελῶν ἢ γὰρ μὴ ἀπῆθε
τοιαῦτα, ἢ μὴ κομῶδες τὸς δρῶσας.
τάχα δὲ τῶν αὐτῶν κατ' ἀξίως οὐκ
εἶ, ὅτι σε τοῖς τὸν ὄραμα χειροτονήσας
οὐκ ἔλαθε τὴν δικίμω. ὁ γὰρ σπουδῶ-
κλεισμῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῶν
θεσμῶν σῶμα ἢ δεινῶς ἀνοίξας καὶ
ἑαυτῶν, ὡς εἶπεν, ἔδειξε, καὶ τῆς
εὐδοκίμων νομίσας ἀθύρωλον ὀπλίξεν
γλώσσας, καὶ ἑαυτῶν ὀπλίξεν.

Γερμανῶ. σία.

Ὁ μὲν τὰς πολλοὺς ἀμάχους εἶναι
δικαίως ἠδὲν αἰσφροσύνη καὶ ἐγκρατεία
τεταται.

τυραννικῶς βιάζομενός, ἔτος ἑλευ-
 θεσαν παντός ἀγχοῦ παύσας ἔχον τὴν
 ψυχὴν, τροπαίοις λαμπαρῶν καὶ πολ-
 λοις ἐναλλάσσον διχασίαι. ὁ δὲ σκεί-
 ναις μὲν κατακράτος ἀλβῆς, καὶ ὑπὸ
 τῆς βαρβαρικῶν τῶ σώματος παθόν
 τυραννίδος: βαρβαρικοῖς δὲ τρο-
 παίοις ἐναβρωόμενος, ἔτος καὶ ἡλίθιος
 εἶναι μοι δοκεῖ, καὶ ἀνδραποδάδης.
 δαίλια γὰρ καὶ φόβω μειζόνων κακῶν,
 εἰ καὶ παρέδδξον καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκοῦ-
 (σαι, ἀνδρῶος εἶναι δοκεῖ. φοβόμενος
 γὰρ δουλείαν ἢ ἑαυτῶ ἢ τῆς παίδων
 πολιμεί.

Δαυὶλ πρεσβυτέρω. σζβ.

Danieli Presbytero. 292.

Τὸν λαμπαρῶν ἀπρόμηνον ὑποθέ-
 στας, καὶ τὸν νοῦν τῶ ἱερῶν γραφῶν ἐρ-
 μινύσσαι περιφρόνησι, καὶ τὴν μὲν
 γλῶσσαν ἔχειν σμύλιον τε καὶ ἡραλῶν,
 τὴν δὲ γνώμην εὐσεβῆ τε καὶ ἀγαθῆ
 ἀκαλοῦσθαι τε αὐτῶν, καὶ μὴ ἡγήσασθαι,
 μηδὲ πορῶν τὸ οἰκεῖον βέβλημα, τὸν
 σκείναν νοῦν ἐκβιάζοσθαι. τοῖς γὰρ
 ὑποθέσασθαι καὶ παρερμηνεύειν τολμῶ-
 σι, κίνδυνος ἐστὶν ἰσχυρῶν μέγιστος εἰς
 αὐτὴν τὴν ψυχὴν βλέπων.

Νιλάμμωνι πρεσβυτέρω. σζγ.

Nilammoni Presbytero. 293.

Φυσιολογεῖν μὲν ἐμοὶ ἔσθ' ἡ πολλὴ ἀσέ-
 δη, ἵνα δὲ μὴ σε λυπήσω, γράφω. ὅτι
 ἀπὸ τῶν πάντων κράσεων ἀφ' ὧν ἐστὶν, πῆ-
 νες μὲν τῶν μεθυόντων ὠρεοὶ γίνονται
 καὶ θυμοειδέες. πῆνες δὲ πυρροὶ καὶ ὑφαί-
 μοι, ἢ ὑπὸ ἐκστάσεως, τῶ ἀίματος
 ὑπονοσήσασθαι εἰς τὸ βάθος, καὶ ἀχρῶν
 τῶ πρεσώπου τὴν ὑπερφανείαν κατὰ
 λελαιπότος, ἢ τῆς κινήσεως τὸ ἐπιβί-
 βει θερμὸν εἰς τὴν ὑπερφανείαν ἀνεκκα-
 λεσάμενος. εἴτε δ' ἔσθ' ἡ πῆν, εἴτε σκεί-
 ναις εἴη κεκραμένος, δυνάται ὁ λογι-
 σμός, κατὰ τῶν ἰσχυρῶν ἀριστός, ἢ μὴ
 συγχρῆσαι ὅλως κινήσασθαι τὸ πάθος,
 ἢ κινήσασθαι μεταρρυθμίσει εἰς ἀρμονίαν
 καὶ ὑπόστασιν.

& continentiam velut tyrannide opprimit,
 hic, cum liberam ab omni vitiosa affectio-
 ne animam habeat, id meretur, ut multis
 ac præclaris trophæis exulter. Qui autem,
 cum ab illis profus constrictus teneatur,
 atque à barbaricis corporis vitiis tyranni-
 de premitur, barbaricis tamen trophæis
 gloriatur, hic profectò mihi & stolidus, &
 ferulis animi esse videtur. Quippe ob ma-
 iorum malorum metum ac formidinem
 (etiamsi hoc & dictu & factu mirum sit,
 fortis & strenui viri speciem gerit. Dum
 enim id timet, ne aut ipse, aut ipsius filij
 feruiant, bellum gerit.

Eum, qui præclarum aliquod argu-
 mentum attingit, ac Scripturarum sacra-
 rum mentem interpretari conatur, hoc fa-
 cere oportet, ut linguam quidem grauem
 & apertam ac dilucidam, mentem verò
 piam & sanctam: easque sequatur, non au-
 tem antecedit, nec ad arbitrium suum ea-
 rum sensum torqueat. Iis enim, qui eas
 peruertere, ac sinistra interpretatione de-
 prauare non dubitant, maximum pericu-
 lum, ad ipsam animam spectans, impendet.

Mihi quidem de rerum natura dispu-
 tate haud magno studio est: at ne te mœ-
 rore afficiam, hoc scribo. Ob tempera-
 mentorum discrimen fit, ut quidam ex his
 qui temulentia laborant, pallidi ac fero-
 ces existant, quidam contra rubicundi ac
 sanguinei: quòd videlicet aut ob mentis
 emotionem sanguis ad intimas partes se-
 receperit, ac pallidam oris superficiem re-
 liquerit, aut quòd agitatio calorem eum,
 qui in intimis partibus situs est, ad extimas
 partes reuocarit. Cæterum siue hoc, siue
 illo pacto quispiam captus sit, potest ratio
 præstantissimi cuiusdam aurigæ instar, aut,
 ne hæc vitiosa affectio excitetur, prohibe-
 re: aut eam, si excitata sit, in concentum
 ac lenitatem traducere.

XX